

Callie og Marco kom i hver sin kirke.
Kunne de være gode venner?

»Vær et forbillede for de troende« (1 Tim 4:12).

»Lad os finde nogle flere pinde!« sagde Callie til Marco.
»Marco så op på himlen. »Jeg skal hjem nu. Solen går snart ned.«

»Men vi er ikke færdige med fortet endnu,« sagde Callie.

»Beklager!« råbte Marco, mens han skyndte sig hjemad. »Jeg skal være hjemme inden sabbatten!«

Callie sukkede. Der var gode ting ved at være venner med Marco, og der var nogle svære ting. Nå ja, der var

egentlig kun en svær ting. De havde ikke meget tid til at lege sammen. De gik på samme klassetrin i skolen, men ikke i samme klasse. Så de havde ikke frikvarter sammen. Desuden brugte de begge sabbatten sammen med deres familie. I Marcos kirke begyndte sabbatten ved solnedgang fredag aften. For Callie var sabbatten om søndagen.

Og de gode ting? Dem var der mange af. En af dem var, at Callie aldrig bekymrede sig om, hvorvidt Marco bandede, lokkede hende til noget dårligt eller så på noget,

der ikke var godt. Marco og hans familie gik i en anden kirke, men de troede på mange af de samme ting, som Callie gjorde. Som at holde sabbatsdagen hellig, selvom de holdt den på forskellige dage.

Callie lagde sin favnfuld af pinde ned og gik indenfor.

»Tog Marco hjem?« spurgte mor.

»Ja,« sagde Callie og dumpede ned i en stol. »Vi får næsten aldrig leget.«

»Måske kan I lege sammen på fredag. Der har I fri fra skole,« sagde mor.

»Okay!« sagde Callie og livede op. Hun ville gøre alting klar, så de kunne begynde på deres fort, lige så snart Marco kom.

Henne i skolen ugen efter kom Callies lærer med en meddelelse. Alle tredjeklasserne skulle se en film sammen.

»Jubi!« sagde Callie. Hun lagde sin madkasse i rygsækken og gik ud på fællesarealet foran klasseværelserne.

Alle fandt sig en plads på gulvet, og lærerne slukkede lyset. Callie var spændt på, at filmen skulle begynde. Den handlede om nogle drenge, der byggede et fort sammen, ligesom hun gjorde med Marco! *Hvis vi nogensinde bliver færdige*, tænkte hun. Hun rystede på hovedet og rettede sin opmærksomhed mod filmen igen.

Men efterhånden som de kom ind i filmen, lagde Callie mærke til, at de brugte nogle ret grimme ord. Hun

begyndte at føle sig mere og mere utilpas. Hun vidste ikke, hvad hun skulle gøre.

I det samme mærkede hun et prik på sin skulder. Det var Marco! Han var kravlet hele vejen gennem alle eleverne for at tale med hende.

»Callie, jeg synes ikke, at vi skal se det her,«

hviskede han. »Jeg synes, at vi skal spørge vores lærere, om vi må læse i stedet for.«

Callie drog et lettelsens suk. Det føltes godt at vide, at andre havde det som hende. »Ja. Jeg kan heller ikke lide denne film.«

Hun og Marco rejste sig op og listede sig forbi deres klassekammerater, indtil de nåede hen til deres lærere. Marco gik hen til sin lærer, og Callie gik til sin. Hun spurgte, om hun måtte læse en bog i stedet for at se filmen, og hendes lærer sagde ja.

Da Callie gik ind i sin klasse for at læse, så hun Marco gøre det samme. Han vinkede og smilede. Callie smilede igen. Det er bedre at have en rigtig ven end et færdigt fort. ●

Forfatteren bor i Virginia i USA.

»Jeg har set reel godhed blandt folk af alle trosretninger.«

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum, »Den evige hverdag«, *Liahona*, nov. 2017, s. 53.

FORTER

og venskaber

Kasey Tross

Baseret på en virkelig hændelse

ILLUSTRATIONER: ARTHURLIN